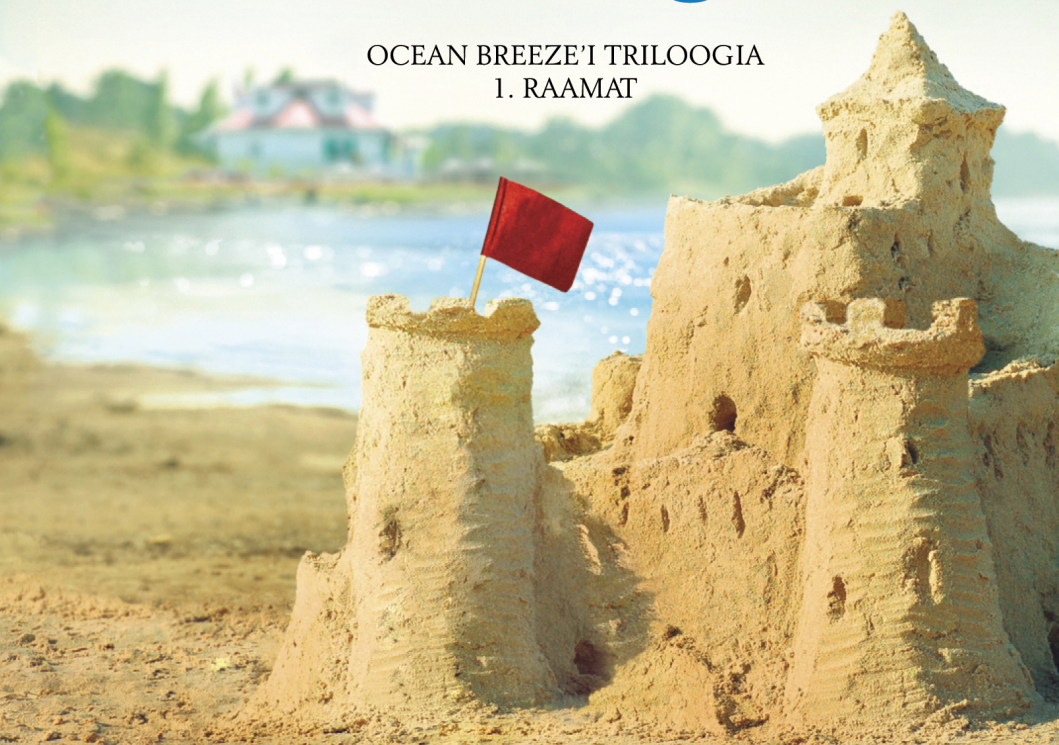

New York Timesi bestsellerite autor

SHERRYL WOODS

Uus algus

OCEAN BREEZE'I TRILOOGIA
1. RAAMAT

Sherryl Woods
Sand Castle Bay
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.

Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Sherryl Woods
© 2013 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M12266513
ISBN 978-9949-25-478-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

*Kõigile neile, kes on avastanud Põhja-Carolina Outer Banksi võlu ja
saanud sealt õnnelikke mälestusi, teiste hulgas ka minu erilisele
suurele perekonnale. Aitäh heade aegade eest.*

Kallid sõbrad!

Minu armastus vee ääres elamise vastu – olgu see siis Virginias Potomaci jõe ääres või Floridas Key Biscayne'i rannal – on paljudele teile teada. Viimastel aastatel on mulle kalliks saanud veel üks koht – Põhja-Carolina rannikulinna.

Selles erilises piirkonnas toimub mu uue Ocean Breeze'i trilooogia romaanide tegevus. Triloogia esimene raamat kannab nime “Uus algus”. Te õpite tundma kolme Castle'ite perekonna õde ning nende elutarka ja imelist vanaema, lisaks veel tugevaid ja seksikaid mehi nende elus, kui neil tuleb tegemist muutuste ja väljakutsetega, mis on ehk teilegi tuttavad.

Loodan, et see uus perekond ja uus tegevuskoht meeldivad teile ning te veedate mõned järgmised kuud, kujutledes end liival jalutamas ja ookeanibriisi oma nägu paitamas.

Kõike head,
Sherryl

Esimene peatükk

Teler Emily Castle'i Colorados Aspenis asuva hotelli toas oli seatud ilmakanalile, kus anti jooksvat infot Põhja-Carolina ranniku poole suunduva orkaani kohta. See koht oli olnud tema kodu. Seal veedetud lapsepõlvesuved olid olnud pikad, laisad ja mõnusad. See rannikulinna, tema vanaema kodupaik, oli koht, kus Emily oli esimest korda kogenud südamevalu, ent hoolimata valusatest mälestustest ja oma praegustest probleemidest pidi ta sinna tagasi sõitma.

Kui mobiiltelefon helises, uuriski ta oma sülearvutist parasjagu lendude aegu. Ta klõpsas lennule Atlantast Raleigh'sse Põhja-Carolinas, vastates samal ajal kõnele.

"Juba tegelen sellega," ütles ta õde Gabriellale. "Ma peaksin homme õhtuks Raleigh'sse jõudma."

"See pole võimalik," väitis Gabi vastu. "Idaranniku lennud on vähemalt päeva või paar tühistatud. Oota parem järgmise nädalani ning broneeri lend esmaspäevale või isegi teisipäevale. Väldi hullust."

"Millega Samantha tegeleb?" küsis Emily nende kõige vanemale õele viidates.

"Ta rentis auto ja asus New Yorgist teele. Ta jõuab hilisõhtuks kohale, loodetavasti enne tormi algust. See peaks

ennustuste järgi hommikuks rannikut tabama. Siin on juba tuult ja vihma.”

Muidugi jõuab Samantha enne tormi kohale! Emily kibrutas tahtmatult laupa. Ehkki ta selle põhjustest lõpuni aru ei saanud, tajus ta taas teravalt võistlusmomenti, mis tekkis alati vanemale õele mõeldes. Ta oletas, et kolme õe puhul tekivadki rivaalitse-mised, aga miks just Samanthaga, mitte Gabiga? Gabi oli ju energiline edukas ärinaine, kes sarnanes ambitsioonikuse osas Emilyga palju rohkem.

“Ma lendan siit täna edasi,” teatas Emily otsustavalt, saades Samantha plaanidest innustust. “Kui ma pean Atlantast autoga edasi sõitma, siis mis parata.”

Tema noomimise asemel Gabi itsitas. “Samantha ütles, et sa seda teed. Sellest hetkest saadik, kui sa said aru, mis vahe on võidul ja kaotusel, oled sa tahtnud teda kõiges võita. Olgu. Tule siis, kui saad, aga turvaliselt. See torm ei ole mingi tühi asi. Sand Castle Bay saab otsetabamuse. Võid olla kindel, et Hatterase'i maantee uhutakse taas minema, kui nad just pärast eelmist tormi remonti tehes targemad ei olnud.”

“Kuidas vanaemal läheb?” Cora Jane Castle oli seitsmeküm-nendates vanadaam, kes oli kõrgele eale vaatamata otsustanud oma kadunud abikaasa rannarestorani töös hoida, kuigi mitte keegi teine perekonnast ei olnud selle pidamisest huvitatud. Emily arvates oleks ta pidanud selle maha müüma ja vanaduspõlve nautima, ent sellise asja mainimine oli jumalateotus.

“Tormi osas on ta rahulik, aga tige nagu herilane, et isa ta tormi ajaks Raleigh'sse tõi,” selgitas Gabi. “Ta kokkab minu köögis ja pobiseb väga inetuid sõnu. Ime, et ta selliseid üldse teab. Selle-pärast isa ta siia tõi ja lasi ise jalga. Ta ei tahtnud läheduses olla, kui vanaema mu noad kätte saab.”

“Või siis ei osanud ta vanaemale midagi öelda. See on ju isa moodi, eks ole?” sõnas Emily kerge kibestumisega hääles. Nende isa Sam ei olnud ka parimal juhul jutukas. Kõige halvemal juhul polnud teda ülepea läheduses. Enamasti leppis Emily sellega, aga aeg-ajalt sai pahameel temast jagu.

“Ta peab töötama,” kaitses Gabi isa nagu alati. “Tähtis töö. Kas sa tead, millist mõju tema firma biomeditsiinilised uuringud võivad inimeste elule avaldada?”

“Huvitav, mitu korda isa sedasama emale ütles, kui ta tööle läks ja meid ema kaela jättis?”

Seekord jäi Gabi rahulikuks. “Ta korrutas seda tõesti pidevalt. Noh, nüüd oleme täiskasvanud. Me peaksime unustama kõik need koolinäidendid, esinemised ja spordivõistlused, kuhu ta ei tulnud.”

“Ja seda ütleb naine, kes üritab igati isa jälgedes käia,” õrritas Emily naljaga pooleks. “Sa tead, et sa pole temast sugugi parem, Gabriella. Sa pole küll teadlane, aga sa oled töönarkomaan. Sellepärast sa ärritudki, kui ma teda kritiseerin.”

Sellele järgnes kurdistav vaikus. “Gabi, ma ainult narrisin,” vabandas Emily, teades, et oli üle piiri läinud. “Tõsiselt. Sa tead, kui uhked me sinu saavutuste üle oleme. Sa oled Põhja-Carolina või koguni terve riigi parima biomeditsiini ettevõtte üks juhte.”

“Tean. Sa tabasid lihtsalt valusat kohta,” sõnas Gabi ja lisas reipalt: “Anna teada, kui sa kohale jõudma hakkad, ja ma tulen sulle lennujaama vastu, eks?”

Enne, kui Emily jõudis veel kord oma ebaviisaka ja valesti ajastatud märkuse eest vabandust paluda, oli Gabriella kõne lõpetanud. Mitte pauguga, mis peegeldanuks Emily vihapahvakuid, vaid vaikselt. Millegipärast oli see palju-palju hullem.